

Eliška je nejmladší ze tří dětí. Její vstup do života nebyl snadný. Po bezproblémovém těhotenství došlo v důsledku nedostatku kyslíku při porodu k těžkému poškození mozku.

Elišce bude letos v létě devět let. Nemluví, leží, sama se neposadí. V rozvoji pohybu ji velmi limituje těžká vada zraku a sluchu.

Nedá se spočítat kolik hodin má za sebou cvičení, stimulace, kolik kilometrů nacestovala za různými terapiemi. Nehodnotíme, co mělo význam a co ne. Vše mělo nějaký přínos. I rychlé zjištění, že tudy pro nás cesta nevede, je dobré. Neztrácíte zbytečně čas a energii.

Vedle klasické rehabilitace jsme vyzkoušeli u nás snad všechny dostupné terapie. Jeden z největších pokroků však přišel po alternativní léčbě v Egyptě, která byla doplněna delfinoterapií. V roce 2014 jsme my, rodiče, udělali jedno vážné rozhodnutí - vydali jsme se za léčbou východní medicíny do Ruska k Bajkalu. Denně s Eliškou pracujeme s různými technikami, které jsou doplněny bylinnou terapií. Popsat všechny drobné změny u Elišky snad ani nejde. Každá je pro nás darem.

Doba, kdy Eliška plakala bolestí při jakékoli manipulaci, je naštěstí minulostí a dnes vidíme, že se v rámci svých možností snaží velmi často hýbat. A my jako rodina můžeme společně trávit svůj čas aktivně, nejen terapiemi, ale různými výlety do přírody, cykloturistikou, stejně jako když byli její bráchové malí.

Při takovém postižení, jako má Eliška, není možné ji vzdělávat se svými vrstevníky v běžném proudu, proto povinnost školní docházky naplňuje doma. Zkušenost s integrací do školky mezi zdravé vrstevníky byla velmi pozitivní a tak hledáme cesty, jak Elišku zařadit mezi

zdravé děti při volnočasových aktivitách. Společnost zdravých dětí jí prospívá, je spokojená a výrazněji reaguje.

Každý týden se scházíme v klubu spolku [Podej nám ruku](#), kam za postiženými dětmi dochází zdravé děti ze školní družiny.

Eliščiným narozením se naší rodině změnil život ve všech směrech. Ano, náš život se ve všech směrech přizpůsobuje Elišce, ona je ta, kdo je odkázaný 24 hodin na druhém člověku.

S jejím postižením se neustále učíme žít, respektujeme její možnosti, ale nevzdáváme se naděje na neustálé zlepšování jejího zdravotního stavu, kdy nebude na 100% odkázána na pomoc druhých. Kdy si řekne nebo ukáže na co má chuť, sama se nají. Rozhodne se, kdy se napije a kdy půjde ven, nebo se bude jen tak válet u televize, jak to s oblibou dělají její bráchové. Ať je to s nějakou pomocí, ale ne se 100%.

